

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.961 van 9 juli 2002
in de zaak A. 102.567/X-10.232.**

In zake : de n.v. MAFAR,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. DE BUSSCHER,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Houthulststraat 9

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Y. FRANCOIS,
kantoor houdende te 8790 WAREGEM,
Eertbruggestraat 10.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. MAFAR op 29 maart 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 22 januari 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van haar beroep tegen het besluit van 27 januari 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij haar de vergunning wordt geweigerd voor het verkavelen van een grond gelegen aan de Goede Aardelaan/Cesar Gezellestraat te Koksijde, kadastraal bekend Sectie F, nrs 1089 en 1090 en Sectie G, nr. 1121;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
A. VAN MINGEROET;

Gelet op de beschikking van 28 mei 2001 waarbij het verslag en het dossier ter griffie worden neergelegd;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 december 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. DE BUSSCHER en Advocaat K. SIMAEY die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat A. DE NEVE die, loco Advocaat Y. FRANCOIS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. MAFAR op 23 november 1998 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van de vergunning voor het verkavelen van een grond gelegen te Koksijde, Goede Aardelaan/Cesar Gezellestraat, kadastraal bekend Sectie F, nrs 1089 en 1090 en Sectie G, nr. 1121, waarbij de opsplitsing wordt beoogd van deze grond in twee kavels voor het oprichten van twee appartement-villa's; dat de gemachtigde ambtenaar op 10 mei 1999 een ongunstig advies heeft uitgebracht; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 13 oktober 1999 de gevraagde verkavelingsvergunning heeft geweigerd op grond van het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen bij besluit van 27 januari 2000 het beroep van de n.v. MAFAR tegen voornoemd weigeringsbesluit heeft verworpen; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media bij het bestreden besluit van 22 januari 2001 het beroep van de n.v. MAFAR tegen voormeld besluit van de bestendige deputatie heeft verworpen; dat dit besluit is gemotiveerd als volgt :

"Overwegende dat de aanvraag strekt tot het verkavelen van een grond in 2 loten, elk ten behoeve van de oprichting van een appartementsvilla; dat hiertoe op elk lot een bouwzone wordt voorzien met een oppervlakte van 250 m² op 6.50 m van de gemeenschappelijke perceelsgrenzen; dat een zone werd weergegeven waarbinnen de gemeenschappelijke ondergrondse garage zich dient te bevinden; dat de thans bestaande villa dient te worden gesloopt;

Overwegende dat het gewestplan Veurne - Westkust, vastgesteld bij koninklijk besluit van 6 december 1976, de grond situeerde in een woongebied; dat het besluit van de Vlaamse executieve van 18 november 1987 houdende aanvulling van het bij voornoemd koninklijk besluit vastgestelde betreffende gewestplan het perceel met kadastraal nummer sectie F, nr.1089 tot natuurgebied bestemt; dat overeenkomstig artikel 13 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de natuurgebieden, die de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden omvatten, bestemd zijn voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu; dat in die gebieden enkel jagers- en vissershutten mogen worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk;

Overwegende dat het arrest van de Raad van State nr. 64.368 van 4 februari 1997 echter het besluit van 18 november 1987 vernietigde omdat de afwijking van het advies van de regionale commissie van advies onvoldoende werd gemotiveerd; dat bij besluit van de Vlaamse regering van 16 september 1992 evenwel de motivering van het besluit van 18 november 1987 werd aangevuld zodat aan de onvolkomenheid is verholpen met ingang van 1992; dat de Raad van State in haar arrest van 4 februari 1997 stelde dat de aanvulling van de ontbrekende regelgeving alleen voor de toekomst kan gelden; dat daaruit kan worden afgeleid dat de vernietiging bij arrest van 4 februari 1997 slechts geldt voor de periode 1987-1992; dat het besluit van de Vlaamse regering van 1992 en daarmee ook het met ingang van 1992 'herstelde' besluit van 1987 dus op heden volkomen uitvoerbaar is; dat een vordering tot schorsing van het besluit van 1992 werd afgewezen (arrest van de Raad van State nr. 42.523 van 1 april 1993);

Overwegende dat vermits het besluit van 16 september 1992 van de Vlaamse regering niet is vernietigd de vergunningverlenende overheid echter dit dient te betrekken bij de beoordeling van de aanvraag; dat het artikel 159 van de Grondwet dat toelaat om onwettige besluiten buiten toepassing te laten namelijk enkel geldt voor de met rechtspraak belaste organen en niet voor organen van het actieve bestuur; dat bijgevolg de vergunningverlenende overheid ertoe gehouden is om de geldende besluiten toe te passen zolang ze niet zijn opgeheven, ingetrokken of vernietigd, tenzij zij wegens hun flagrante, onbetwistbare onwettigheid als niet bestaande moeten worden beschouwd, hetgeen in onderhavige zaak niet in het geval is; dat bij de behandeling van de betreffende aanvraag dus dient uitgegaan te worden van de wettigheid van het besluit van 16 september 1992 en de erin vervatte bestemming natuurgebied;

Overwegende dat de betreffende grond tevens gelegen is in het bij koninklijk besluit van 29 januari 1963 goedgekeurde algemeen plan van aanleg van de vroegere gemeente Oostduinkerke; dat in dit algemeen plan van aanleg het betrokken perceel gelegen is in een zone 'duinen, zone met bouwverbod'; dat luidens rechtspraak van de Raad van State een algemeen plan van aanleg dat in strijd is met een recenter gewestplan, voor deze laatste moet wijken en bijgevolg van rechtswege door het gewestplan is opgeheven;

Overwegende dat de betreffende grond tevens deel uitmaakt van het bijzonder plan van aanleg 'St-André', thans in ontwerpfasen en derhalve nog geen enkele rechtskracht bezittend;

Overwegende dat de beoogde verkaveling gesitueerd is tussen de uiteinden van de Cesar Gezellestraat en de Goede Aardelaan; dat de omgeving gekenmerkt is door een overwegend natuurlijk duinenkarakter en een mengeling van eengezins- en appartementsvilla's;

Overwegende dat door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, afdeling Natuur op 19 maart 1999 het volgend ongunstig advies werd verleend :

'De verkavelingsaanvraag heeft betrekking op een terrein dat gelegen is in een ecologisch zeer waardevol duinengebied 'De schipgatduinen'. Het duinenareaal langs de Vlaamse kust is dermate ingekrompen ten gevolge van de verstedelijking dat geen enkel planologisch beschermd duingebied, ook al zou die kwetsieuze bescherming op basis van louter formeel-juridische argumenten (tijdelijk) door een vonnis zijn opgeheven, nog kan opgeofferd worden aan bouwactiviteiten.

De schipgatduinen maken deel uit van één der vier meest uitgestrekte en ecologisch waardevolste duinencomplexen van de Vlaamse kust.';

Overwegende dat de aanvraag, in functie van later op te richten zuiver residentiële bebouwing, strijdt met de vigerende bestemmingsvoorschriften van het gewestplan; dat de aanvraag resulteert in een verdere aantasting van het uitgestrekt natuurgebied; dat een mogelijke vergunningverlening recht indruist tegen de consequent aangehouden visie van de overheid, zoals blijkt in voorgaande procedures tot gewestplanwijziging, om betreffend gebied niet verder te hypothekeren; dat de aanvraag bijgevolg niet voor vergunning in aanmerking kan komen; dat het beroep vande particulier dient te worden verworpen";

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke

tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekende partij laat gelden wat volgt :

"1. Zoals hoger reeds gezegd is verzoekster een professionele bouwpromotor. Haar voornaamste activiteit bestaat er dan ook in gronden aan te kopen teneinde hierop, na het bekomen van de nodige vergunningen, gebouwen op te trekken met het oog op de verkoop ervan.

Het is in het kader van deze professionele activiteit dat verzoekster een verkavelingsvergunning aangevraagd heeft, met de bedoeling na het bekomen daarvan een bouwvergunning aan te vragen om op de voornoemde percelen 1089 en 1090 twee appartementsvilla's op te trekken, binnen de normen voorzien in de zogenaamde 'nota MOREL' van de gemeente Koksijde.

De weigering om een verkavelingsvergunning toe te staan verhindert aldus verzoekster om haar professionele activiteiten op een normale wijze uit te oefenen.

2. Zoals uit de hoger vermelde uiteenzetting van de feiten duidelijk blijkt is verzoekster het slachtoffer van een reeks zich voortzettende kennelijke onwettelijkheden. Deze onwettelijkheden bestaan erin dat de Vlaamse regering telkens opnieuw poogt het perceel F 1089 als 'natuurgebied' aan te wijzen, daar waar dit perceel door het Gewestplan tot 'woongebied' werd bestemd.

Uw Raad heeft deze bestemming tot 'woongebied' reeds bij herhaling bevestigd, het laatst nadat de Vlaamse Regering met het besluit van 16.09.1992 opnieuw gepoogd heeft het besluit van 18.11.1987 'aan te vullen'.

Niettemin gaat de Vlaamse regering onverminderd voort met het perceel F 1089 als 'natuurgebied' aan te wijzen. Daartoe wordt ondermeer op volstrekt onwettelijke wijze de vernietiging van het K.B. van 18.11.1987 door het arrest nr. 64.368 dd. 04.02.1997 van uw Raad door de Vlaamse regering in de tijd beperkt.

Verzoekster is van mening dat zij niet langer het slachtoffer mag zijn van deze zich steeds herhalende onwettelijkheden en dat aan deze handelswijze van de Vlaamse regering dringend een halt moet toegeroepen worden.

Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat de ernst van de onwettigheid en het recidief karakter ervan - zoals in casu - het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken zoals vereist door de wet (...). Uw raad oordeelde ook reeds dat zo het in aanmerking genomen annulatiemiddel klaarblijkelijk tot de vernietiging van de bestreden beslissing zal leiden, het niet opgaat dat de verzoeker deze beslissing zou moeten ondergaan in afwachting van een vernietigingsarrest (...).

3. Het bestreden besluit gaat ervan uit dat het perceel F 1089 gesitueerd is in 'natuurgebied'.

Dit - weliswaar onjuiste - standpunt maakt het voor verzoekster onmogelijk het perceel F 1089 voor eender welke doeleinden aan te wenden, nu er in 'natuurgebied' geen enkele bouwactiviteit, van welke aard en hoe beperkt in omvang ook, toegelaten is.

Dit standpunt van de Vlaamse Regering maakt aldus voor verzoekster een moeilijk te herstellen nadeel uit (...).

4. De mogelijkheden om langs de Vlaamse kust nog (appartements)villa's op te trekken zijn schaars, gelet op beperkingen opgelegd in het zogenaamde Duinendecreet. Het is zo goed als uitgesloten dat verzoekster in de gemeente

Koksijde (of in een andere kustgemeente) nog gelijkwaardige bouwpercelen kan aankopen met het oog op de realisatie van appartementsvilla's.

Zelfs indien achteraf het bestreden besluit vernietigd zou worden zal - in de veronderstelling dat er geen schorsing uitgesproken wordt - het effect daarvan niet meer op efficiënte wijze bijdragen tot het rechtsherstel van verzoekster, aangezien deze inmiddels bij gebrek aan activiteiten in haar professioneel bestaan zelf bedreigd wordt en haar schade zodoende niet uitsluitend van pecuniaire aard is.

Tevens wordt verzoekster door het bestreden besluit verhinderd om m.b.t. de percelen 1089 en 1090 op een normale manier haar wettelijke rechten uit te oefenen, zoals zij volgen uit de bestemming die er aan gegeven werd door het Gewestplan Veurne-Oostkust, met name het kunnen aanwenden van deze percelen als bouwgrond";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"1. Het vermeend moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de verzoekende partij inroept, met name het zogenaamd economisch verlies daar zij de percelen niet op normale wijze kan exploiteren, is louter van financiële aard.

Het is vaststaande rechtspraak van de Raad dat een financieel nadeel nagenoeg altijd herstelbaar is (LANCKSWEERDT, E., Het administratief kort geding Kluwer 1993, nr. 162, p. 97 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoekende partij bewijst geenszins dat haar voortbestaan in het gedrang komt door het niet kunnen realiseren van het beoogde project.

Reeds naar aanleiding van een eerdere schorsingsprocedure ingeleid op 14 januari 1993 (G/A 49.912/VII-11.7132) stelde verzoekende partij in haar voortbestaan bedreigd te zijn door het niet kunnen realiseren van een bouwproject op het perceel 1089.

In zijn arrest nr. 42.523 van 1 april 1993 stelde de Raad reeds dat verzoekende partij op datum van aankoop van kwestieus perceel wist dat er discussie bestond over de bestemming ervan, en zodoende desbetreffend een risico genomen heeft en het ingeroepen nadeel derhalve niet ernstig is. Ook toen werd reeds de bedreiging van het voortbestaan van de vennootschap geopperd, doch 8 jaar later bestaat ze nog altijd.

2. Uiteindelijk poogt verzoekende partij voorbij te laten gaan aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel door te verwijzen naar twee arresten waarin gestipuleerd zou zijn dat de ernst van de onwettigheid en de recidive ervan op zich zou volstaan om te voldoen aan de tweede voorwaarde van art. 17 § 2, quod non.

Dergelijke stelling aanvaarden, zou erop neerkomen dat elk prima facie ernstig annulatieverzoek automatisch voorafgaand geschorst zou kunnen en dienen te worden, onverminderd het al dan niet bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De ernst van de middelen zou derhalve volstaan. Dergelijke stelling is strijdig met art. 17 § 2.

Daarenboven is er van recidive geen sprake. De overheid is consequent in haar besluitvorming en de bestemming die zij aan de betrokken percelen geeft. Hoger werd reeds aangetoond dat de middelen geenszins ernstig minstens niet terzake dienend zijn.

3. Tenslotte vloeit het beweerde nadeel niet uit het bestreden besluit zelf voort, doch veeleer uit de bestemmingsvoorschriften uit hoofde van het gewestplan, minstens het APA";

Overwegende dat verzoekende partij een naamloze vennootschap is; dat zij luidens artikel 4 van haar statuten tot doel heeft wat volgt :

"Artikel 4 : Doel.

De vennootschap heeft tot doel :

De groot- en kleinhandel , de import en export , marketing promotie en vervaardiging van farmaceutische produkten, chemische produkten en natuurprodukten, alsmede kruidenierswaren, alle dranken en aanverwante artikelen, alles in de meest uitgebreide zin van het woord . Zij heeft eveneens tot doel de import, export, groothandel, kleinhandel en distributie van geneeskundige en chirurgische materialen en apparaten en paramedisch materiaal met uitzondering van apparaten welke ioniserende stralen uitzenden. Zij mag alle brevetten, vergunningen of merken die betrekking hebben op haar maatschappelijk doel aankopen, uitbaten of afstaan.

'T zij voor eigen rekening, 't zij voor rekening van derden of bij deelneming, alle hoegenaamde roerende en onroerende verrichtingen te doen, namelijk het kopen, verkopen, huren, verhuren, laten bouwen en verbouwen, het uitbaten en het in waarde brengen van alle eigendommen en gronden alsmede het bouwen, verbouwen, aanpassen, veranderen, de bebossing en ontbossing, het beheren van alle roerende en onroerende goederen, het ontwikkelen en realiseren van verkavelingen, winkelcentra, burelen en wooncomplexen, en alle andere onroerende projecten, het laten uitvoeren van alle openbare en private werken, met eveneens alle verrichtingen van binnenhuisinrichting.

De maatschappij heeft eveneens tot doel de import, export, groothandel en kleinhandel van alle bouwmaterialen en toeleveringsbehoren voor installatie in inrichting van gebouwen. De vennootschap heeft eveneens tot doel om op te treden als makelaar en agent in alle verzekeringen.

De vennootschap mag alle brevetten, vergunningen of merken die betrekking hebben op haar maatschappelijk doel aankopen, uitbaten of afstaan.

De vennootschap mag in België en in het buitenland alle commerciële, industriële, financiële, roerende en onroerende verrichtingen doen die rechtstreeks of onrechtstreeks in verband staan met haar maatschappelijk doel.

De vennootschap kan door middel van inbreng, samensmelting inschrijving of om het even welke andere wijze deelnemen aan alle ondernemingen, verenigingen of vennootschappen die een gelijksoortig of bijhorend doel nastreven of die eenvoudig nuttig zijn tot de gehele of gedeeltelijke verwezenlijking van het maatschappelijk doel.

De vennootschap mag alle leningen en kredietopeningen aangaan en alle waarborgen, zelfs zakelijke, verlenen voor leningen of kredietopeningen toegestaan aan derden.

De vennootschap mag haar maatschappelijk doel verwezenlijken zowel in België als in de vreemde op gelijk welke wijze en volgens de modaliteiten die haar het best voorkomen.";

Overwegende dat uit het statutair doel blijkt dat verzoekende partij niet alleen een "professionele bouwpromotor" is zoals door haar gesteld, maar dat zij ook op andere terreinen actief is; dat het niet kunnen realiseren van het beoogde verkavelingsproject voor een dergelijke vennootschap niet anders dan als een louter financieel nadeel kan worden beschouwd, dat het gevolg is van het normale bedrijfsrisico en binnen haar bedrijfsactiviteiten en financiële situatie in zijn geheel dient te worden geëvalueerd; dat een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te

herstellen is; dat verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit kan blijken dat dit te dezen wel het geval zou zijn; dat zij geen enkel gegeven bijbrengt omtrent haar activiteiten en haar financiële situatie waaruit kan blijken dat het niet kunnen realiseren van het beoogde verkavelingsproject haar voortbestaan ernstig in het gedrang dreigt te brengen, dat de loutere bewering dat het zo goed als uitgesloten is dat zij nog gelijkwaardige bouwpercelen aan de kust kan aankopen voor het realiseren van appartementsvilla's waardoor zij bij gebrek aan activiteiten in haar professioneel bestaan zelf wordt bedreigd, hiertoe niet kan volstaan;

Overwegende voorts dat voornoemd artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State twee afzonderlijke voorwaarden oplegt om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat deze beide voorwaarden afzonderlijk en los van elkaar dienen te zijn vervuld; dat er anders over oordelen erop zou neerkomen dat in elke vordering waarin een ernstig middel wordt aangevoerd ipso facto de schorsing van de tenuitvoerlegging zou dienen te worden bevolen, onverminderd het aangetoond zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat een dergelijke stelling strijdt met de bepalingen van artikel 17, § 2; dat het aanvoeren van ernstige middelen, ook al zou het gaan om, zoals verzoekende partij betoogt, "een reeks zich voortzettende kennelijke onwettelijkheden" op zich niet kan volstaan om daaruit af te leiden dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat een verzoekende partij ook in dat geval dient aan te tonen dat er in haren hoofde een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan ontstaan ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of reglement;

Overwegende dat, zelfs aangenomen dat het niet kunnen realiseren van het beoogde verkavelingsproject een financieel nadeel kan berokkenen, te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in gebreke blijft concrete en precieze gegevens bij te brengen omtrent haar activiteiten en haar financiële situatie waaruit kan blijken niet alleen dat dit nadeel in haren hoofde ernstig is, maar ook, zoals hiervoor uiteengezet, moeilijk te herstellen;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli 2002, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.